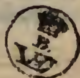
IVLII ROSCII HORTINI

TYBVRTINAE

AD ILL.VM ET REVERENDISS.VM D.D. ANTONIVM DE GORVO EPISCOPVM PRINCIPEM AC COMITEM LVSANENSEM.

ROMAE,
Apud Iacobum Ruffinellum.
M. D. XC.
Permissu Superiorum.

D. D. Antonio de Goruo Episcopo Principi, ac Comiti Lusanensi.

QVI solitus tenui Musas deducere auena,
Et Pastoricios ore referre sonos:
Et puer hos Elegos, æstuque calentibus horis
Cantaui Sophiæ limina clara terens
Tu Princeps generose leges, maioribus ausis,
Maiori dignus qui celebrere lyra.
Forsitan arte rudi Pastor, calamisque relictis,
Grandius arte tua, te, & tua facta canam.

Ad M. Antonium Muretum dum Tyburi per æstum ageret CIↃ. IↃ LXX. Tyburtinæ.

MVrete eloquij decus, & lux maxima vatū,
Cui duplici exornit laurus honore comas.
Seu propter riui trepidantis leniter vndam,
Percutis argutæ mollia fila lyræ:
Seu Graiæ, aut nostræ captus dulcedine linguæ,
Facunda æstiuum conteris arte diem.
Accipe missa tibi deuoti munera Iuli,
Munera quæ absenti mittere cogit amor;
Nec mirere rudes numeros quod Epistola reddit,
Nec bene distinctus ludit in aure sonus.
Flamma furit, sæuo latrat canis improbus igne,
Et Nemeæ fundit terror ab ore faces.
Non licet vrbanis nobis captare quietem,
Tanto nox æstu languida membra quatit.
An rursus Phaeton terris incendia miscet,
Et patrios frenat non bene sanus equos?
Nec tu Phœbe tuos audis iactare querelas,
Aurea non vates linquere plectra vides?
Ter laudes ego Marce tuas dum dicere tento,
Quæque tibi æternam facta dedere diem

Ter vox fracta meis raucis in faucibus hæsit,
Ter cecidere mea plectra sonora manu.
At tu dum tellus ardet, dumque æstuat aer,
Incolis Argæi Tyburis hospitia.
Istic auratas demulces carmine quercus,
Et flectis dociles ad tua plectra feras.
Inter Palladias oleas spirantibus auris,
Inter lympharum murmura membra leuas.
Hinc tibi concha nitet varijs distincta lapillis,
Hinc redolent flores, hinc vaga cantat auis.
Illinc Pœbea prabent vmbracula lauri;
Ostentant Nymphæ florea serta manu.
Vndique conciliant prædulces flumina somnos,
Et cum tercentum fontibus Albunea.
Adsunt Aonides, fidibusque decorus Apollo,
Et salit ante tuos Gratia amica pedes:
Nec non docta Pales festas agitare choreas
Audet cum Satyris conseruisse manus.
Sæpe & de uitreis surgunt Nereides vndis,
Sæpe Anio placidum tollit ab amne caput.
Hic per te Cyrram superat, celebremq; Aganippē,
Se quibus irriguis Græcia iactat aquis.
Ergo mi placidum per dura silentia noctis
Lathoidem reddas, Lathoidaque chorum.
Aestiuo, vt releuans membra irrequieta calore
Attingam Aonij stagna beata iugi.

Illic non radijs cælum inflammatur acutis;
Sed Ver perpetuum est, grataque temperies.
Te duce, sublimem tollit quem gloria fandi,
Et Musæ doctos edocuere modos,
Perdiscam eloquium, cantusq; adiungere neruis,
Quando Virgilio es, nec Cicerone minor.

Ad eundem Tyburtina secunda.

HVnc vaga conspicuo voluuntur sidera motu,
Claraq; candenti Cynthia luce micat.
Nox silet, & siluis volucres, armentaq; campis,
Et placidus pisces per mare somnus habet.
Solus ego grauibus confectus pectora curis,
Insomnes oculos nocte cadente traho.
Ac postquam illuxit mæstus peto summa Quirini,
Rura nimis Domino facta superba tuo.
Impletur clamore nemus, resonatque querelis;
Attamen hei misero fert mihi nullus opem.
Huc illuc rapior nunc vocis imagine lusus
Siue tua Pinci, Romule siue tua.
Hinc etiam vmbrosos saltus, redimitaque siluis
Lustra adeo, raucus teque subinde voco.
Te voco; sed frustra. Nam vox respondet ab antris
Sola; sed aspectus effugit illa meos.
O quoties Zephyri deceptus murmure, & aura
Sum ratus optatos insonuisse pedes?

Quid.

Quid proſunt Muſæ, ſi te Murete receſſus
Argæi retinent Martis ab Vrbe procul?
Heu ſine te non plectra iuuent, non Palladis artes,
Laurea non noſtris grata ſit vlla comis.
Felix ô Tybur, nimium felicia rura
Sulphureis Anio quæ rigat vber aquis.
Vos iuuat eximium per amœna ſilentia Vatem
Cernere, Pierios ore ciere modos,
Dulciaque auratis ſociantem carmina neruis,
Siue tuis Sapho, ſiue Corynna tuis.
O vtinam tibi me comitem per rura dediſſem,
Et ſtudijs poſſem ſemper adeſſe tuis.
Nunc quoniam ſublata mihi mea gaudia cerno,
Et quo nil nobis carius eſſe poteſt:
Fonte ſub vmbroſo lacrimas, gemituſque profundo,
Corde trahã: in lacrimas lumina abite nouas.
Donec fauſta dies redeat, qua redditus Vrbi
Aſpectu exhilares Romula tecta tuo.
Fronde Pater viridi cinget tunc tempora Tybris,
Tunc & in Hortinos lætior ibit agros:
Tunc ſeptem colles, diſcretaque collibus arua
Pro ſpinis paſſim lilia cana ferant.
Interea aſſiduum charta lenire dolorem,
Me iuuat. Eſt gemitus charta medela mei.

Ad eundem Tyburtina. III.

HActenus assiduis lacrimis lenire dolorem,
Mœstaque cum lacrimis ora rigasse pijs.
Iam cessere metus, viuit pars pectoris vna,
Pectoris atque tui, pectoris atque mei.
Irrita Tartareis fuerat quæ missa cauernis
In latebras celeri Mors fugit ecce pede.
Scilicet admirata animum, teneramq; iuuentam
Riparij, & roseo quod micat ore decus:
Secum ira infrendens dixit: felicia viues,
Secula non vllo tempore digne mori.
Si fera Mureti poterat Mors ferre querelas,
Et longos gemitus quos Anio retulit;
Illa vel Hircanis poterat nutrita sub antris,
Dicier, aut rigidas vincere corde feras.
Nos læti interea celebremus ruris honores,
Dum festos ducit rustica turba choros.
Huc Lenæe veni, nigris cui nexa corymbis,
Cornua inexhausto sparsa liquore madent;
Sed iuuenis, mollique veni lanugine, qualem
Te primum vidit mistum Ariadna choris:
Et palla illudat talis, niteatque cothurnus,
Et crepet ad Phrygios tibia curua modos;
Dum licet Alphasibaeus oues oblitus, & agnos,
Finget ad vndenos dulcia verba pedes;
Nais, & immistis colludet amica Napæis,
Nectet & hyblæis florea serta rosis.

Et vos ferte caput vitreis Sebethides vndis,
Naiades, & comptis Nympha Aniena comis:
Nam veſtras miſerata preces, miſerataque fletus,
Aurea de cælo proſpicit arua Ceres.
Tu quoque dum varios exculti ruris honores
Suſpicis Antoni fluminis hoſpitia;
Cuſtodes nemorum ſpectas de rupe propinqua,
Quiue graui ſemper ſulphure campus olet:
Et modo felici obſeruas vaga murmura cura,
Murmura quæ ſaliens lympha Aniena mouet.
Mecum cantando mordaces exime curas,
Tangeque de lacrimis plectra rigata tuis.
Te cumulare iuuet veteri chryſtalla lyæo,
Quæ circum ex apio lapſa corona tegat.
Sint placidis viſenda tuis conuiuia menſis,
Pocula, ſint vario conſpicienda mero.
Poſt triſtes hyemes redeunt bona gaudia, dura
Tempora poſt, ſurgit facta ſerena dies.

M. Antonij Mureti Tumulus.

HIc Marci caros cineres Roma inclyta ſeruat,
Quos Patria optaſſet Gallia habere ſinu.
Stat colle Hortorũ tumulus: Stat proximus aſtris,
Quà propius puro contigit ille animo.
Tu ſacros latices lacrumans aſperge Viator,
Et dic, Heu linguæ hic fulmina fracta iacent.

